

Predikan

1 advent 2018, årg. 2

Psalmer: 103:1-3, 105, 104: 1-3, 104:4-7, 111, 108

Pär-Magnus Möller

Se jag står vid dörren och bultar, säger Jesus i dagens text ur Uppenbarelseboken. Om någon hör min röst och öppnar, skall jag gå in till honom...

De flesta religioner går ut på att söka efter gud på ett eller annat sätt. Det kan vara genom fromma övningar, goda gärningar eller olika ritualer som man skall utföra för att den gud man söker skall bli glad och ta emot en i sina gudomliga boningar. Ofta får man leva i ovisshet om de goda gärningarna eller ritualerna räcker till. När det blir kris bland folket ökar man mängden ritualer eller gärningar för att blidka gudens vrede. Ibland kanske man slår sig själv för att visa att man är värdig gudens kärlek – det är som om guden man söker vill illa, vill hämnas, vi se lidande så att gudens blodtörst blir mättad. Visst kan man tala om att guden är nådefull och snäll – men det är inte nåd som är gratis, den kostar offer – och är därmed inte nåd mer än till ordet. Snäll kan man inte kalla någon som äger allt men inte ger det goda han har – men man hävdar ändå att guden är snäll för att inte drabbas av mer vrede. Så är många av den här världens religioner uppbyggda. De bygger på rädsla.

I dag möter vi den Gud vi lärt känna genom Jesus. Hurudan är då han i jämförelse?

Han står vid dörren och bultar.

Ser ni bilden! Gud står vid vårt hjärtas dörr och bultar. Dörren är stängd och han står utanför ber om att få komma in... Dörren är stängd för Gud och han står där utanför och ber och vädjar om att bli insläppt...

Den Gud som uppenbarar sig genom Jesus är något nytt i den religiösa världen. Vi har en gud som inte kräver att bli tillbedd och ärad, inte vill ha offer och ritualer, inte kräver något... men ber om att få dela våra liv.

Gud ber oss om lov att få dela våra liv!

Vi säger det igen: Den Gud som skapat universum och alla planeter och solar, stjärnor och månar, han som skapat all tid och dig och mig. Han ödmjucar sig så i kärlek till oss att han står som en tiggare utanför vårt hjärtas dörr och ber om att få ge oss bröd.

Ingen skall komma och säga att den kristna Guden är som alla andra gudar.

Vi ser samma sak i evangelietexten – konungarnas konung, härskarnas härskare, universums Gud och Herre väljer att rida in i den stad som är helgat åt hans namn, som en enkel, vanlig arbetande man, ridandes på en åsna. Denna världens härskare hälsade inte honom välkommen, men det vanliga folket gjorde det – den vanliga människan, utan makt och jordisk härlighet, hälsade honom välkommen. Han kom som en bror, en vän, en tjänare.

Varför kommer han i sådan ödmjukhet?

Jo, för han har ett enda ärende – att vinna våra hjärtan. Det är nämligen så att han som är så mäktig att han råder över universum har av sagt sig makten över en enda sak – en enda: Våra hjärtan. Han kan bestämma allt utom över våra hjärtan.

Varför? Jo, för att vi är honom så kära att han vill ha oss som sina vänner. En vän kan du inte tvinga till vänskap, inte tvinga till en levande relation. Han jämställer oss med honom – han vill att vi skall ha en jämbördig relation. Världen har aldrig hört talas om något liknande tidigare.

Gud har av sagt sig makten över våra hjärtan så att vi frivillig kan ge dem till honom – om vi vill.

Den kärleken är alla kärlekars kärlek – och vi kan inte greppa den med våra hjärnor.

Den som öppnar sitt hjärtas dörr för honom som står och bultar får sitt liv förändrat. Det är nämligen så att kärleken förändrar. Den som vågar bli älskad vågar efter en tid också älska med samma kärlek hen fått ta emot.

Så enkel är Guds plan för att rädda världen: Han ger sitt liv i kärlek så att vi vågar ge våra liv i kärlek – så att resten av världen, i sin tur, vågar omvända sig och bli hel, räddad, fri, helad – frälst.

Gud står vid min dörr och bultar.

Vad har jag för skäl att inte släppa in honom?

Alla skäl i världen faktiskt – Gud kommer nämligen att ställa till det där inne i hjärtat om du släpper in honom – och livet blir inte lättare! Så skäl finns det!

Att bli älskad villkorslöst låter underbart med är jättesvårt. Skall jag ta emot en sådan kärlek måste jag nämligen gå in i processen att våga acceptera och respektera mig själv för den jag är – jag måste börja älska mig själv. Det betyder att jag måste förstå att jag är helt ok som jag är, att jag är älskansvärd. MEN jag

är inte älskansvärd för min status, mina ägodelar, för mitt utseende, för min kunskap, jag är inte älskad för att jag har många vänner och vet hur jag skall göra succé i den här världen... inget sådant spelar någon roll. I Jesu ögon är jag älskad eftersom jag är den jag är – precis som Gud är den han är. *Jag är den jag är*, säger Gud när Mose möter honom i den brinnande busken... *jag är...* säger Jesus gång på gång i evangelierna... och han vill att också jag skall bli den jag är... så att hans kärlek kan förvandla mig fullt ut.

Men den processen gör ont, den är fylld av smärta. Den förvandlingsprocessen innebär nämligen att jag behöver dö bort från det skydd av status, prylar och kunskap jag byggt upp som en mur kring mitt osäkra Jag – och istället börja i min djupaste längtan och rädsla: Att tillåta mig bli accepterad också i min fula nakenhet, genomskådad i alla mina fel och brister, i all min skam och synd.

Att fullt ut våga se sig sådan man är och ändå våga bevara sin heder och självkänsla är en svår övning – en smärtsam övning. Den stund du öppnar dörren för honom som bultar, börjar den processen. När han ser dig ser han allt – men älskar dig ändå. Han ger sig inte förrän du förstått det.

Men det är inte nog med det. När du släpp in honom ställer han till det än mer för dig.

I takt med att du börjar älska dig själv börjar du också älska andra... och det är också en smärtsam upplevelse.

När man älskar utifrån den kärlek Jesus älskar oss med kostar det på. När det kostar på gör det ont. Det finns en formulering i en av nattvardsbönerna jag tycker om där vi ber: *Gör oss till ett levande offer i Kristus!*

Att älska med den kärlek Jesus skänker oss är att göra sig till ett levande offer i Jesus. Den som älskar är på ett sätt försvarslös. Hen är försvarslös mot den andres glädje, för det blir ens egen glädje, men man blir också försvarslös mot den andres smärta och lidande – och den smärtan är ibland tung, för man börjar älska på riktigt – älska självutgivande såsom Jesus älskade självutgivande. Den kärleken är nödvändigt för att världen skall bli hel – och det är vår kallelse att öva oss att älska så att världen runt om oss blir hel – men det är lättare att, så som många gör, avskärma sig från medmänniskorna, tycka att de får sköta sig själva. Det är lättare att sprida lögn och sladder om medmänniskorna som gör att man legitimerar att man tar avstånd från dem. Det är lättare att göra människor till ideologiska frågor som man kan behandla som problem snarare än som människor – det är mycket lättare. **Men det är inte din kallelse som kristen.** Vill du ha ett lätt liv skall du låta han som älskar dig stå kvar där utanför ditt hjärtas dörr och bulta. Han kommer aldrig att bryta sig in – men till

ditt sista andetag kommer han stå där – tills du vänder om i dina tankar – omvänder dig. Det är lättare att låta dörren vara stängd – men det är inte din kallelse!

Nu börjar advent – tiden då vi förbereder oss för den store kungens ankomst. Han valde att äntra denna värld som ett naket utsatt barn. Vi hade kunnat döda honom – och de fanns de som försökte. Han kommer, av respekt för dig, din integritet, ditt hjärta, inte som härskaren utan som den ödmjuka tjänaren, som den fattige, som flyktingen, som den utanförsatte, som den som behöver hjälp, som barnet... han ber om att få dela ditt liv... han ber om att få älska dig rakt igenom och förvandla ditt liv till kärlek...en sådan Gud har världen aldrig tidigare sett... De rädda säger att den guden är svag är svag. Men vi vet genom Jesus att den verkliga styrkan inte sitter i vapen och muskler – utan i den kärlek som ger sig själv åt den andre...

Om jag talar både människors och änglars språk, men saknar kärlek är jag bara en ekande brons, en skrällande cymbal. Om jag har profetisk gåva och känner alla hemligheterna och har hela kunskapen, och om jag har all tro så att jag kan flytta berg, men saknar kärlek, är jag ingenting. Och om jag delar ut allt jag äger och om jag låter bränna mig på bål, men saknar kärlek, har jag ingenting vunnit... nu består tro, hopp och kärlek, dessa tre, och störst av dem är kärleken...(1 Kor 13)